

Szerelmesvers

János levelet kapott Szöszitől, de
nem bontotta fel, mint ahogy a békát
sem ott a tóparton, ahol szerelmet
vallott Julinak, kiemelkedve a
lágyszőkekből, a Szöszinek persze nem
válaszolt, elszaladt inkább a tóhoz,
leszakajtott egy árva vadkörtefa
levelet, otthon aztán ollójával
kivágott belőle egy igazi, hű
szívet, borítékba rakta, s elküldte
Julinak, aki meg felbontatlanul
visszaküldte, mert nem találta rajta
a címezést, pontosabban a feladó
nevét, anélkül pedig reménytelen,
látta be János maradéktalanul,
ujjat húzva hófehér kesztyűjével,
amibe beletörölte a béka
fenemód undok, nyálkászöld fenekét,
engedve, hogy a vén vadkörtefa
nyakába vegye, s világgá szalassza.

Napok óta

Eleven, húsvér kukac az idő Juli
hiányérzetében, viselős, tágra nyílt
szem, késésben van, átrágva magát a vak
lepkegyűjtőn, ahogy a pont a vers végén,
a labirintus mennyezetén otthonos
vágycsók kefélik Julit, kétségbe vonva
képzelőerejét, ezért se talál ki
belőle a metsző lehetőség, János

Ellenben

Juli szerelemre gyúl a hétfejű
sárkány kivehetetlen gyomrában, ki-
alszik a szívéből az álmoság, a
kérdés, hogy amelyik fej egészben le-
nyelte, az most miért hallgatja el a
többi hat előtt, hogy igenis külön
bejáratú sorsa van Julinak, majd
amikor önkielégítést végez,
egyszerre hányja ki őt maradék hat
száján az élvezkedő bestia, hogy
Juliban összeálljon a kép, mondjuk
ahogy a szél elengedi magát.

Ikon

A vasorrú bakancs durva gumitalpát
Juli csiklandozza egy angyaltollal,
János már szemmel láthatóan vigyorog,
műveltségével így a tudatlanságát
leplezi szerényen, behúzott farokkal,
a disznónál előbb vérzik el a kés, majd
Juli szép lassan kiürül, ahogyan a
műszak végén a klórszagú szülőszoba.